

בגין דאינון ענבין חווראין, אינון ענבי דנטרי
 ההוא חמרא עילאה, ואינון גוון חוור רחמי.
 ואינון ענבין סומקין, אינון סטר דינא גוון
 סומק.

אבין, פדאי איהו לעלמא דאתי. מאי טעמא,
 בגין דעבר על דינא, ויכיל לשצאה
 ליה. וחמרא טבא דעלמא דאתי, אית ליה
 ביה חולקא. שתי חמרא חוורא, סימן טב ליה,
 וחדוה. סומקא, איהו דינא דשריא עליה.
 יעקב, פד קריב לגבי יצחק אבוהי, ירב ליה
 מההוא חמרא טבא דמנטר מעלמא
 דאתי, דחדוה ורחימו לאו איהו, אלא פד
 אתער מגו חמרא טבא.

ועל דא יצחק, דההו מסטרא דדינא קשיא,
 אצטריף למחדי ליה בההוא חמרא טבא,
 דאתי מרחוק. הדא הוא דכתיב, (שם כז כה) ויבא
 ל"ו יין מרחוק, מדוכתא עילאה, משיף עליה
 מההוא חדוה למחדי ליה, כדין אתבסם
 רוגזא, ודינא תקיפא אתפליל ברחמי, למיהוי
 פולא פדקא יאות.

ובגין כן אינון דודים, רחמיין עילאין, בוצינין
 קדישין, לא נהרין אלא מגו ההוא יין,
 ומאן איהו, דא שמא גליפא מפרש דשבעין
 אתוון. דאינון בוצינין קדישין, שמא גליפא
 קדישא דשבעין שמקן, דא איהו ברזא דאינון
 ענבין, דנטרין יין עילאה, פללא דאינון
 שבעין.

ובגין כן, חדוה ורעו באינון נשיקין, לאתערא
 רחימו, מיין עילאה איהי. ועל דא,
 בוצינין נהרין ונצצין מההוא יין, דכתיב פי
 טובים דיף מיין.
 לריח שמניף טובים רבי שמעון אמר, האי
 קרא אסתפלנא ביה, ואיהו סתים ברזא

הטעם? משום שאותם ענבים
 לבנים, הם ענבים ששומרים את
 אותו היין העליון, ואותם צבע
 לבן רחמים. ואותם הענבים
 האדמים הם צד הדין, הגוון
 האדם.

אבר אותם - פדאי הוא לעולם
 הבא. מה הטעם? משום שעבר
 על הדין ויכול להשמדו. והיין
 הטוב של העולם הבא יש לו בו
 חלק. שתה יין לבן - סימן טוב
 לו, ושמחה. אדם - הדין הוא
 השורה עליו.

בשקרב יעקב ליצחק אביו, נתן
 לו מאתו היין הטוב המשמר
 מהעולם הבא, ששמחה ואהבה
 אינם אלא פשמתעוררים מתוך
 היין הטוב.

ועל פן יצחק, שהיה מצד הדין
 הקשה, הצטרף לשמח אותו
 באותו היין הטוב, שבא מרחוק.
 זהו שכתוב ויבא ל"ו יין מרחוק,
 ממקום עליון, מושף עליו
 מאותה שמחה לשמח אותו, אזי
 התבסס הרגו, והדין הקשה נכלל
 ברחמים, שיהיה הכל פראוי.

ומשום כן אותם דודים,
 האהובים העליונים, המאורות
 הקדושים, אינם מאירים אלא
 מתוך אותו היין, ומיהו? זה
 השם החקוק המפרש של שבעים
 אותיות. של אותם מאורות
 קדושים, השם החקוק הקדוש
 של שבעים השמות, זהו בסוד
 של אותם הענבים ששומרים את
 היין העליון, הכלל של אותם
 שבעים.

ומשום כן, השמחה והרצון
 באותן הנשיקות לעורר אהבה
 הם מהיין העליון. ועל פן
 המאורות מאירים ונוצצים
 מאותו היין, שכתוב פי טובים
 דיף מיין.

לריח שמניף טובים (שיר א). אמר

רבי שמעון, בפסוק הזה
הסתכלתי, והוא נסתר בסוד
עליון. רים - יש רים ויש רים.
וכמה ריחות הם. יש רים שעולה
ממטה למעלה, כמו רים הקרבן,
שזהו רים שעולה וקושר קשרים
זה בתוך זה, ומשתלשל זה עם
זה, עד שהכל נעשה קשר אחד
ואור אחד.

יש רים אחר, וזהו מלך המשיח,
שנקרא רים, שכתוב (ישעיה א)
והריחו ביראת ה'. וזה נקרא רים.

ונקשר בסוד של רים הקרבן.
וזה סוד (ויקרא א) אשה רים נוח
לה. אשה - מחוץ לקשר, והמזון
והאור של צבאות ומחנות של
אש, נקבצו בצדדים. הרים לפני
מנו, וזהו שנקשר פנימה ומאיר
בסוד הברית הקדושה. וזה נקרא
מלך המשיח, שהוא רים מאותם
הבשרים העליונים, שכתוב
פריח בשמים.

נוחח - האור של כל הגונים
העליונים, תפארת ישראל, והיפי
של הכל. וזוהי נחת הרים
העליונה, ששורה עליו ומאירה
אליו. לה' - למלך של הכל, והכל
נקשר זה עם זה, ומאיר זה בזה,
להיות אחד בשמחת הכל בסוד
הקרבן.

ואם תאמר, הרי האש שהוא
מחוץ למקום המקבץ, זהו
האשה, שמאותה האש
מתקבצים כמה צבאות וכמה
מחנות, אלו באלו לוהטים בכמה
מינים, לכמה צדדים. וכלם
התקבצו בסוד הקרבן, ושבו
ונכנסו לאש הזו.

משום שכל בעלי המגנים, בעלי
דינים. וכששבים, כמו ששב
הרגו שיוצא מן הנחירים, כשיש
מנוחה, למקומו. כמו שהצבאות
והמחנות הללו מלהטים קמטים
במקומם, כך גם הצבאות

עילאה. רים, אית רים ואית רים, וכמה ריחין
אינון. אית רים דסליק מתתא לעילא, כגון
ריחא דקורבנא, דהאי איהו ריחא, דסליק,
וקשר קשרין דא בגו דא, ומשתלשל דא בדא,
עד דאתעביד כולא קשרא חדא, ונהירו חד.
אית רים אחרא ודא איהו מלכא משיחא,
דאקרי רים. דכתיב, (ישעיה א ג) והריחו
ביראת ה'. ודא אקרי רים. ומתקשרא ברזא
דריח קורבנא.

ורזא דא (ויקרא א ט) אשה רים נוחח לה, אשה
לבר קישורא, ומזונא ונהירו דחילין
ומשריין דאשא, בטרהרונא קמיטין. רים לגו
מיניה, ודא איהו דאתקשר לגו, ונהיר ברזא
דברית קדישא. ודא אתקרי מלכא משיחא,
דאיהו רים מאינון בוסמין עילאין, דכתיב
פריח בשמים.

נוחח, נהירו דכל גונון עילאין, תפארת
ישראל, ושפירו דכלא. ודא איהו
ניחא דרוחא עילאה, דשריא עליה, ונהיר
לגביה. לה', למלכא דכולא, וכולא אתקשר
דא בדא, ואנהיר דא בדא, למהוי חד בחדוה
דכולא, ברזא דקורבנא.

ואי תימא, הא אשא דאיהו לבר בקמיטון, דא
איהו אשה, דמההוא אשא מתקמטון כמה
חילין, וכמה משריין, אלין באלין מלהטון,
בכמה זיגין, לכמה סטריין. וכולהו ברזא
דקורבנא אתקמיטו, ותאבו ועאלו בהאי
אשא.

בגין דכולהו מארי תריסין, מארי דינין. וכד
תבין, כמה דתב רוגזא דנפיק מנחירין,
כד הוי נייחא, לדוכתיה. כמה דאלין חילין
ומשריין מלהטון קמטין באתריהו, הכי נמי
חילין ומשריין עילאין קדישין, מארי דנייחא

וְרַעו, נְהַרִין וְתַבִּין בְּנֵהִירוּ לְאַתְקִשְׁרָא, גּוּ הַאי ה', וְכִלְהוּ אֵלִין בְּאֵלִין, וְדָא בְּדָא בְּחַבּוּרָא חֲדָא, אֶקְרִי אֵשָׁה, רְזָא דְנִיּוּחָא, וּמְזוּנָא, וּנְהִירוּ דְכָל סְטָרִין.

רִיחַ, נְקוּדָה דְלָגוּ. רְזָא דְבְרִית קְדִישָׁא. אַמְאֵי אֶקְרִי רִיחַ, בְּגִין דְּאִיהוּ רִיחָא דְבוּסְמִין עֵילְאִין קְדִישִׁין, טְמִירִין, דְּלֹא אֲתַגְלִיין. וְכַד שְׂרִיין, אֶרַח לִוּן, פְּהַאי מֵאן דְּאֶרַח רִיחַ בְּהַדְסַ, אִיהוּ רִיחַ נְפִיק מֵהַדְסַ, וְדָא נְקוּדָה אֶקְרִי רִיחַ דְנְפִיק מֵהַדְסַ.

נִיחוּחַ, אֲתַר דְנַחַת רוּחַ עֵילְאָה, וְשִׂרְאֵת עֲלִיהּ לְמַהוּי רְתִיכָא עֵילְאָה, בְּרְזָא דְשַׁבְעִין וְתַרִין שְׁמַהן. וְרְתִיכָא עֵילְאָה פְּלֹא קִישׁוּרָא חֲדָא. לַה', לְמַהוּי פּוֹלָא בְּנֵהִירוּ חֲדָא. וְעַל דָּא אֵית רִיחַ וְאֵית רִיחַ (ועל דא אקרי ריח ניחווח).

וּבְבַר אֲתַר, רִיחַ, מְסָלִיקוּ דְקָאִים עַל דְרַגָּא אֲחֵרָא תַּתְּאָה מְנִיָּה, וְהַאי אִיהוּ רִיחַ מַהְהוּא עֵילְאָה. לְרִיחַ, דָּא אִיהוּ נְקוּדָא עֵילְאָה, דְקִיּוּמָא בְּסְתִימוּ, מְגוּ הַהוּא דְסְתִימִים בְּכָל סְתִימוּ דְכָל סְתִימִין, דְּלֹא אֲתִידַע כְּלָל. וְהַאי נְקוּדָה אִיהִי רִיחַ מַהְהוּא סְתִימָא דְכוּלָּא. וּבְגִין הַאי רִיחַ, כָּל אֵינּוֹן שְׁמַנִּין וּבוּסְמִין, כּוּלְהוּ נְהִירִין וְאֶקְרוּן טוֹבִים, בְּגִין דְּהַאי קִיּוּמִים לִוּן, לְמַהוּי פּוֹלְהוּ חַד (דף עט ע"ב) קִישׁוּרָא, נְהִיר כַּחֲדָא.

וְאִי לָאו, לָא אֶקְרוּן טוֹבִים. בְּגִין דְכַד הַאי רִיחַ עֵילְאָה, עָאל בְּסְתִימוּ לָגוּ נַחְלָא עַמִּיקָא, וְאִמְלִי לִיָּה פְּדָקָא יָאוּת, כּוּלְהוּ דְרַגִּין אֶקְרוּן טוֹבִים מְאִי טוֹבִים נְהִירִין.

רַב הַמְּנוּנָא סָבָא אָמַר הָכִי, אֵלִין אֵינּוֹן יָמִים דְּאֶקְרוּן טוֹבִים. וְאֵינּוֹן תְּפִילִין דְּרִישָׁא, דְּאֵינּוֹן תְּפִילִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא מִנַּח לִוּן, וְהֵם תְּפִלִּין שֶׁל רֹאשׁ, שֶׁהֵן תְּפִלִּין שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא

וְהַמְּחַנּוּת הַעֲלִיוֹנִים הַקְדוּשִׁים, בְּעֵלֵי הַמְּנוּחָה וְהַרְצוֹן, מְאִירִים וְשׁוֹבִים בְּאוּר לְהַתְקַשֵּׁר תוֹף הַה' הַזֶּה, וְכֻלָּם אֵלֶּה עִם אֵלֶּה, וְזֶה עִם זֶה בְּחַבּוּר אֲחָד נְקָרָא אֵשָׁה, הַסּוּד שֶׁל מְנוּחָה וּמְזוּן, וְהַאוּר שֶׁל כָּל הַצְּדִידִים.

הַרִיחַ - הַנְּקוּדָה שֶׁלְפָנִים, הַסּוּד שֶׁל הַבְּרִית הַקְדוּשׁ. לְמַה נְקָרָא רִיחַ? מְשׁוּם שֶׁהוּא רִיחַ הַבְּשָׂמִים הַעֲלִיוֹנִים הַקְדוּשִׁים, הַטְּמִירִים, שֶׁלֹּא הַתְּגַלּוּ. וּכְשׁוֹרִים, מְרִיחַ אוֹתָם, כְּמוֹ מִי שֶׁמְרִיחַ רִיחַ בְּהַדְסַ, הוּא הַרִיחַ שִׁיּוּצָא מֵהַהַדְסַ, וְזוֹ הַנְּקוּדָה שֶׁנִּקְרָאת רִיחַ הַיּוּצָא מֵהַהַדְסַ.

נִיחוּחַ - הַמְּקוּם שִׁיּוּרְדַת הַרוּחַ הַעֲלִיוֹנָה וְשׁוּרָה עֲלִיוּ לְהִיּוֹת מְרַכְּבָה עֲלִיוֹנָה, בְּסוּד שֶׁל שְׁבַעִים וּשְׁנַיִם שְׁמוֹת. וְהַמְּרַכְּבָה הַעֲלִיוֹנָה כְּלָה קָשֶׁר אֲחָד. לַה' - שִׁיְהִיָּה הַכֵּל בְּאוּר אֲחָד וְעַל כֵּן גַּם רִיחַ וְגַם רִיחַ (ועל כן נקרא ריח ניחווח).

וּבְבַר מְקוּם, רִיחַ - מַעֲלִיָּה שְׁעוּמְדַת עַל דְרַגָּה אֲחֵרַת תַּחְתּוֹנָה מְנַגְּהָ. וְזֶהוּ הַרִיחַ מְאוּתוֹ הַעֲלִיוֹן. לְרִיחַ - זוֹ נְקוּדָה עֲלִיוֹנָה שְׁעוּמְדַת בְּסֵתֵר מִתּוֹךְ אוֹתוֹ הַנְּסֻתָר שֶׁל כָּל הַנְּסֻתָרִים, שְׂאִינוּ נוֹדַע כְּלָל. וְהַנְּקוּדָה הַזֶּה הִיא רִיחַ מְאוּתוֹ הַנְּסֻתָר שֶׁל הַכֵּל. וּבְשִׁבִיל הַרִיחַ הַזֶּה, כָּל אוֹתָם שְׁמַנִּים וּבְשָׂמִים, כָּלֵם מְאִירִים וְנְקָרָאִים טוֹבִים, מְשׁוּם שֶׁזֶה מְקַיֵּם אוֹתָם, שִׁיְהִיו כָּלֵם קָשֶׁר אֲחָד, מְאִיר כַּאֲחָד.

וְאִם לֹא - לֹא נְקָרָאִים טוֹבִים. מְשׁוּם שֶׁכְּשֶׁהַרִיחַ הַעֲלִיוֹן נִכְנָס בְּסֵתֵר לְתוֹךְ הַנְּחַל הַעֲמֵק וּמְמַלֵּא אוֹתוֹ כְּרֵאוּי, כָּל הַדְּרָגוֹת נְקָרָאוֹת טוֹבִים. מַהוּ טוֹבִים? מְאִירִים. רַב הַמְּנוּנָא סָבָא אָמַר כְּף: אֵלוֹ הֵם יָמִים שֶׁנִּקְרָאִים טוֹבִים. וְעַל כֵּן נְקָרָאוֹת